

Ton Kuper (47) uit Ter Apel is onlosmakelijk verbonden met de vorig jaar gestarte restauratie van de kloosterenclave en de directe omgeving. De directeur van het Museum Klooster is het aanspreekpunt voor iedereen die met de omvangrijke werkzaamheden te maken heeft. Sinds zijn benoeming in augustus 1997 wordt al gesproken over het ruim acht miljoen kostende project dat over een maand of twee klaar moet zijn.

Naam: Ton Kuper
Leeftijd: 47 jaar
Woonplaats: Ter Apel
Beroep: Stagecoördinator Unit Horeca, Toerisme van het Noorderpoortcollege in Groningen en directeur Museum Klooster Ter Apel

Hoe bent u bij het klooster terecht gekomen?
Ik ben er min of meer ingerold. Om de ontwikkeling van het klooster in gang te zetten, waren nieuwe mensen nodig. Ik ben gevraagd directeur te worden wat een geweldige uitdaging voor me was. Ik heb grote interesse in dit gebouw en wil tegelijkertijd wel de verantwoording nemen om er iets van te maken. Dat is ook goed voor deze streek en de directe omgeving van het klooster. Die verdienen het om goed te worden neergezet.

Wat heeft u met het gebouw en de omgeving dat u zich er zo voor inzet?

In de eerste plaats mijn belangstelling voor architectuur, de bijzonderheid van het klooster en het daaromheen liggende landschap. Ik vind dat je daar gewoon iets mee moet doen en dat je verplicht bent om het goed te beheren. Daarnaast ben ik zelf katholiek opgevoed en heb ik als klein jongetje op een kostschool gezeten die in een klooster was gevestigd. De sfeer van toen voel ik hier ook.

Veel inwoners van Ter Apel zijn argwanend over de bouw van de nieuwe westvleugel. Ze vrezen dat die nieuwbouw het oude karakter van het klooster om zeep helpt. Wat vindt u van die opvatting?

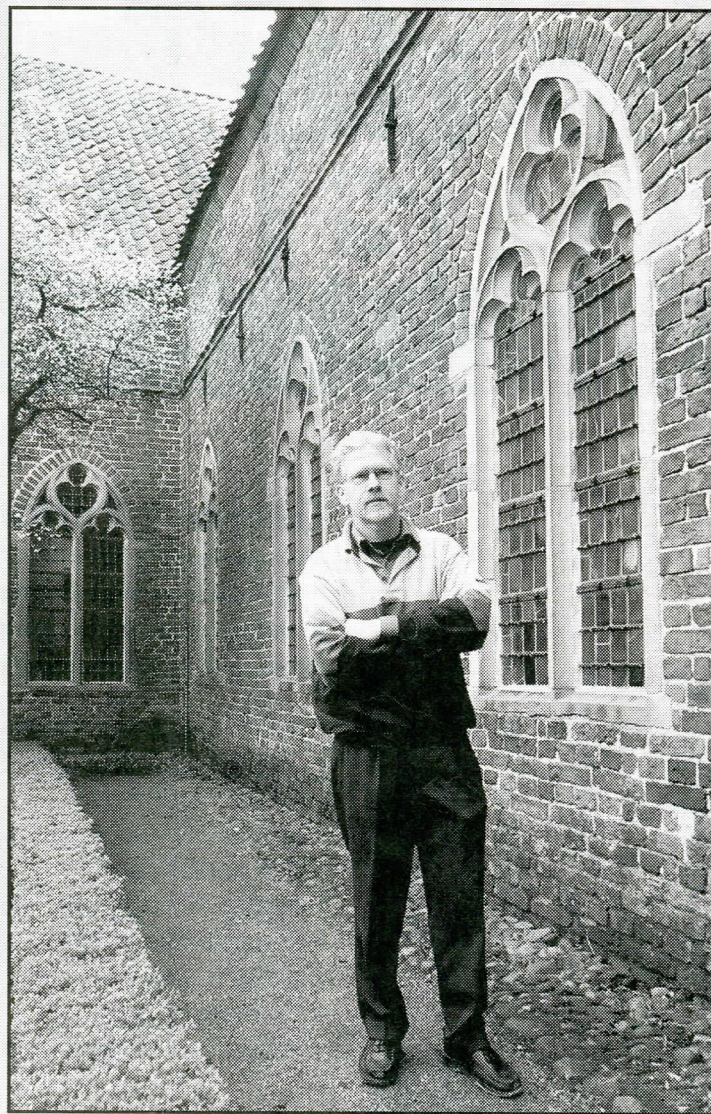
De oude delen worden nadrukkelijk gerestaureerd. Met de nieuwe onderdelen gaan we eerlijk om. De kleuren en de sfeer van toen proberen we in stand te houden door gebruik te maken van bepaalde materialen. Het oude kunnen we nooit terugbouwen. Dan moeten we fantaseren over hoe het er uit heeft gezien en wordt het fake.

U heeft de afgelopen jaren heel wat geleerd over bouwen en wat daar zoal bij komt kijken. Bent u daardoor zelf handiger geworden?

Nou, eigenlijk niet. Verstand van bouwen heb ik wel. Eigenlijk al van kinds af aan. Ik maakte met figuurzaagjes kerken die ik nu soms wel eens aan mijn twee zoons laat zien. Die vragen zich dan meteen af 'wat dat nu weer is', maar goed. Ik voel me thuis in de bouw, architectuur en bouwtekeningen. Door die interesse en het feit dat ik aan verschillende projecten heb meegedaan, heb ik al heel wat opgestoken.

Hoe ziet u de toekomst van het klooster? Denkt u dat de verbouw een positieve uitwerking zal hebben?

Zeker. We krijgen meer faciliteiten en kunnen er straks veel meer uit halen. Eerder waren er geen goede toiletten, beschikten we niet over een lift en was er eigenlijk geen goed depot waar we spullen verantwoord konden opslaan. Nu dat

verandert, kunnen we de unieke situatie van het gebouw en de omgeving beter uitbuiten. Natuurlijk mag het stilte-effect en de geheimzinnigheid van het leven in het klooster niet verloren gaan. Dat is juist de kracht.

Nog ongeveer twee maanden en dan zit de omvangrijke klus erop. Kijkt u uit naar het moment waarop de timmerlui en hun hamers, boren en graafmachines definitief vertrekken?

Ik zie het niet als vervelend, dus eigenlijk niet nee. Ik vind het helemaal niet erg dat de boel hier op de kop staat. Ergens vind ik het zelfs wel spannend. D'r gebeurt hier wat en we beginnen straks aan een nieuwe fase. Dat zijn goede zaken.

▲ **Ton Kuper...heel wat opgestoken...**

Foto: Henk Bunting

Tekst: Diana Bosch
Foto: Boudewijn Bunting